

ԺԴ ՏԱՐԻ, ԹԻՒ 24.

1856

ԴԵԿԵՄԲԵՐ 15.

ԱՅՑԵԼՈՒԹԻՒՆ ԻՆՔՆԱԿԱԼԻՒՆ ԱԽՏՏԻՈՑ

ՓՐԱՆԿԻՍԿԱՌՈՍԻ ՅՈՎՍԵՓԱՅ ԱՌԱՋԻՆ

Ի ՄԱՅՐԱՎԱՆՍ ՄԽԻԹԱՐԵԱՆՑ

Աւստրիոյ Եւգոստաֆառ Լայսեր Ա Ենետիկքաղքիս մէջ իջևանելուն լուրը արդէն արևելք ալ հնչած ըլլալով, իրեն պատուոյն համար եղած փառաւոր հանդէսները, ինչպէս նաև իր մեծասիրտ ոգւոյն ըրած շնորհքներն ու բարերարութիւնները ազգային լրագրաց թողլով, մենք այն մարդասիրութիւններէն մէկը միայն (քաղքիս պաշտօնական լրագրէն թարգմանելով) կը փութանք (յրագրիս միջոցաւն հրատարակելու, որ ուղղակի մեր վրայ ինչած ըլլալուն համար, այն լցջն ալ որուն որ մենք կը վերաբերինք, և որուն փառացը համար Լյորոպայի մէջ վաստակող ենք ու նախանձաւոր՝ իրաւացի է որ իրեն եղած պատուի մը ինչպէս որ ուրիշ անգամ մը՝՝ դարձեալ բաժանորդ ըլլայ, մեզի հետ երախտագետ ըլլալով այն լուսամիտ ու վեհանձն Ինքնակալին, որ ոչ միայն իր հպատակացը այլ և օտարաց ալ յառաջադիմութեանցն ու օգտիցը ձեռնտու է և ձանաշող. արժանի համարելով մեծարանաց և անմոռաց յիշատակութեան (ինչպէս իր խրախուսիչ բերնէն լաեցինք) այն անձինքը՝ որ իրենք զիրենք առանց երկրաւոր ակնկալութեան մը անձնանուէր զոհած մարդկութեան՝ ազգի մը յառաջադիմութեանը ու շահուն մտադիւր կ'աշխատին. և թէ իր այս առատամիտ զգացմունքն

ու մտածութիւնը բացայայտելու համար է որ այս քանի մը տարուան միջոցին մէջ երկրորդ անգամ մ'ալ կ'ուզէ իր այցելութեամբը խրախուսել լի ։ Դազարու փոքր՝ բայց պատուաւոր հայ գաղթականը ,,: :

“ Մեծափառ կայսրը իր իմաստուն և խոհական փութովը ուզելով լի ենետկոյ մէջ եղած որ և իցէ մտադրութեան արժանի բաները տեսնել , ինչպէս այս ամսոյս 12^ն իր ներկայութեամբը պատուեր էր Դամինի թաղին մէջ հաստատուած մեծարգոյ ։ Միխիթարեանց ազգային լի արժարանը , ասանկ ալ հաճեցաւ իր այցելութեամբը պատուել սրբոյն լի ազարու գեղեցիկ կղզեկին մէջ եղող մենաստաննին ալ , որ հարց Միխիթարեանց գլխաւոր բնակութեան տեղն է : Հոն գնաց մեծափառ կայսրը ամսոյս 19^ն , հետը ունենալով Պիշինկէն կոմ քաղաքապետը , ու կոմն Ալթան կայսերական տեղակալը , և մեծարանօք ընդունուցաւ ամենապատիւ հիւրմիւզեան արքեպիսկոպոսէն՝ Միխաբանութեանը մեծաւորէն , և ուրիշ վարդապետներէն : Տեսաւ անոնց գեղեցիկ եկեղեցին , մատենիւք , սակաւագիւտ գրչագրօք և ուրիշ հետաքրքրական բաներով լեցուն գրատուննին , և այն բարեկարգ և ձարտարարուեստ մենաստաննին ուրիշ գլխաւոր տեղուանքը , որուն բնակիցքը՝ երջանիկ խաղաղութեան և հանդարտութեան մը մէջ , զոր Աստրիոյ կայսեր կարող պաշտպանութեամբը կը վայելէն , ուսմանց , գիտութեանց , գալրութեանց և հին և նոր լեզուաց տեղեկութեանը կը պարապին : Ըստ անոնց գեղեցիկ և ուղղագիր տպագրութիւնքը , որ ամէն որ կ'ելլեն նոյն վանքին մէջ հաստատուած տպարանէն : Հոն Միխիթարեան հարք ուզեցին Մեծափառ Այցելուին անակնկալ հաճոյք մը ընել : Իոյն միջոցին յորում տպարան կը մտնէր , իր առջև տպագրեցաւ Ինծայական մը՝ որով Միխաբանութիւնը կայսեր կը նուեիրէր ՌՈՒՏՈՒՅ ՀՍ.ՊՍՊՈՒՐԿԵՑԻ գերմանական դիւցազներգութեան հայկական թարգմանութիւնը , որուն հեղինակն է գերապատիւ Ատիսլաւ Իմբրէր՝ երբեմն լի ենետկոյ պատրիարք ու ետքը Արլաւ քաղաքին արքեպիսկոպոս : Այն նուերով կ'ուզէին յայտնել իրեն “ Միխաբանութեան անչափ երախտագիտութեան հաւաստիքը՝ այցելութեան մեծ չնորհին համար , և թէ այն գեղեցիկ օրուան յիշատակը անմահացընել կը փափաքին այնպիսի գրուածով մը՝ որով արևելից մէջ պիտի հռչակուին իրեն դիւցազն նախնեաց փառքը , : Դեղեցիկ ու փափուկ մտածութիւն մըն էր ասիկայ , ու մեծապէս հաճոյ երիտասարդ կայսեր ազնուական սրտին . անոր համար մտադիւր յօժարութեամբ ընդունեցաւ նուերը : Վիրելի եղաւ նաև լի ենետկոյ , թէ անոր համար որ այն քերթութիւնը կը յիշատակէ հապսպութիւն Տանը հիմնադրին ու գլխաւորին փառաւոր գործքերը , և թէ անով որ այս դիւցազներգութեան հեղինակը յիշեցնել կու տայ մեծարանօք և երախտագիտութեամբ իր մէկ պատրիարքը , որուն մեծապէս երախտապարտ է թէ առաքինութեանցը , թէ գիտութեանը , և թէ Ակեղեցւոյ ժառանգաւորաց և բօլոր քաղքին ըրած բարերարութեանցը համար : Ինձանկով՝ իր զուարթ պատանեկութեանը մէջ , հասուն հանձարովը և խոհական մտածութեամբ նշանաւոր Ինքնակալը՝ ուր որ կ'երթայ , ամէն տեղ կամակար և անկեղծ մեծարանք կ'ընդունի . վասն զի իր արքունական աթոռէն ձաւ դուցուցանել Գերապայծառ Արքեպիսկոպոսին :

1 Ինծայականը Մեծափառ կայսրուհոյն ալ նուեիրուած էր , որ ինքնայօժար խոստացած էր գերապայծառ Արքեպիսկոպոսին անձամբ հայոց կղզին այցելու , ուր որ տարիներով առաջ իր իշխանուհի էր եկած . (ինչպէս նաև նկնական ալ երբ ալքիդուքս էր Աւտորիոյ) . բայց նոյն օրերը տկար ըլլուալ՝ պալատակն գուրս , և առաւել ծովու վրայ պալատիլ չկարենալուն՝ անկարելի եղած էր իր Աւտոսատափառ Փեսային հետ ընկերակցելու , ինչպէս որ ինքն իսկ Մեծափառ կայսրը հաճեցաւ իմացուցանել Գերապայծառ Արքեպիսկոպոսին :

ռագայթած լցուր՝ արդարութեան և գթութեան լցու է . ու թէ հպատակացը և թէ օտարաց ազքին առջեւ հաւասարապէս կը փայլի՝ „ :

‘Ի՞ն պաշտօնական լրագիրը այսպէս կը հրատարակէր ԱՌեծափառ կայսեր իշխանութեամբ վարժարանին ըրած այցելութիւնն ալ, զոր կարծենք թէ ոչինչ ընդհատ ազգայնոց սրտին ախորժելի պիտի ըլլայ և ուրախական՝ օտար բերնէ մը լսել :

“Հաւասարապէս ցանկալի եղաւ նոյն օրը (զեկոտ . 12) նաև դաստիարակութեան ուրիշ վարժարանի մը համար ալ, որ թէպէտ օտար տէրութեան հպատակ, բայց աւստրիական պետութեան պաշտպանութեամբը՝ Ա ենետկոյ մէջ հիւրամեծար ասպնջականութիւն գտած է, և զոր նոյն օրը ուզեց կայսրը իր մեծափառ այցելութեամբը պատուել : Ի սիկայ էր Ա իշխարեան հարց հայկական Ա արժարանը, որ քաղքիս Պարմինի թաղին մէջ հաստատուած է, Ծանուպիոյ ազնուական՝ բայց հիմա մարած տոհմին մեծագործ պալատին մէջ : Ա եծարանօք ընդունուեցաւ հմտ կայսրը հայոց արքեպիսկոպոս ամենապատիւ Պարապայծառ հիւրմիւզեանէն, պարոն Պրեկանցէ՝ (Սմանեան հիւպատէն, և Ա արժարանին Տեսուչ Պարեան հ . Վրահամ վարդապէտէն, որոնք պատիւ ունեցան կայսեր ընկերելու : Օ արմացաւ մեծափառ ինքնակալը Ա արժարանին ընտիր բարեկարգութեանը վրայ . մամնաւոր գովութեան ու մտադրութեան արժանի սեպեց տղոցմէ ոմանց նկարչութեան մէջ ըրած յառաջադիմութիւնը, սիրով մտիկ ըրաւ անոնցմէ մէկուն գաղղիական լեզուով ըրած բարեմաղթութիւնը, ուրախութիւն ցուցընելով որ իր տէրութեան մէջ կը ծաղկի այսպիսի Ա արժարան մը, որուն աշակերտեալք սահմանուած են Վրեւելից մէջ տարածելու հիմակուան քաղաքակրթութեան լցուր : Եւ յիրաւի, անոնցմէ 16 հոգի, որ իրենց դաստիարակութեան ընթացքը արդէն լընցուցած են, առաջիկայ տարւոյս մէջ պիտի դառնան իրենց հայրենիքը, ուր երախտագէտ սրտով պիտի յիշեն այն ասպնջականութիւնը զոր Ա ենետկոյ մէջ վայելեցին, աւստրիական դրօշուն հովանաւորութեամբը, և ուր պիտի ջանան՝ օգտակար և տեսող վերաբերութիւններ հաստատելու երկու կայսերութեանց մէջ : Ի սոնք են հիմակուան քաղաքականութեան իրական բարիքը . և այսպիսի ծմբարիտ ու անխար յառաջադիմութեան մը համար իր ամէն փոյթը և ջանքը կ'ընէ Վ ստրիոյ պետութիւնը՝ իւր վեհանձն ինքնակալին կարող օգնականութեամբը՝ „ :

Բայց Ի ավայելեան վարժարանին շքեղ սրահները նոյն օրերը ուրիշ մեծ պատույ մըն ալ արժանացեր էին, ասպնջականելով Ա րազան Կանայապետին կողմանէ յողջոյն ինքնակալին խրկուած անոր ծանօթ ու սիրելի Ծակրանաւոր արքեպիսկոպոսը Ա իալէ-Պրէլա, որ շաբթօւան մը հիւրմնկալութեանը մէջ՝ Ա արժարանիս ամենայն հանգամանացը տեղեկանալով, լիուլի գոհութեամբ ու գովութեամբ կը մեկնէր անկէ իր հօտը դառնալու, հետը տանելով — ինչպէս կ'ըսէր — այնպիսի քաղցր ու բերկրական յիշատակներ, որոնք իր մտացը մէջ անմոռանալի պիտի ընեն հայոց ազգին վրայ ստացած սէրն ու համարմունքը, այն ազգին՝ որ այսպիսի առատասիրտ բարերարներ, անխոնջ դաստիարակներ, ու հանձարաւոր ուսանողներ կը ծնանի :

1 Պաշտօնական լրտպիր Վ ենետկոյ . թիւ 298 :

2 Նոյն լրտպիրը . թիւ 287 :